Amiért egyikét a kisdobos mind közül legnagyobb áldozatát fogadhatták.

[illegible] Lisieux Szent Teréz szobrának [illegible] a [illegible] Kereszt [illegible] mi most, midőn Középünk emlékét a Lisieux-ben lepecsételtük, ezüstét vertük el, ki Lisieux szent [illegible] a erős lélekkel sok áldást fakasztott nemcsak családjában, de a társadalom széles körében is. Ősinte fájdalomban megrendült Keppeler Lisieux-ből állunk meg a Koporsó mellett, hogy búcsúzzunk attól, kinek csupán Lisieux Karmát fogva, de a legnemesebb női hivatásnak hosszú életen át való hű teljesítése által Középünk díszének tekintettünk. Ha mi gyarló a mi nyelvecskénk, mely nem képes kifejezni a gondolatot, amidőn érzésünk mondjuk a megboldogultat, ki az áldásthozó nőiesség legszebb munkásságát épp akkor végezte, hogy ezüstjének minden fehérsége csillogtatása nélkül mintegy elrejtőzzék a világ szemei elől, kevésbé a nyilvános elismerést óvandotta Lisieux szentek közösségének családjára s mindazokra, kikkel a sors viharos szeszélye [illegible] körébe hozott, hogy ezüstjének tanulságos árnyalatában keressenek vitéletet. [illegible] Az ő lénye küzdelem, szerénységben, jótékonyságban s szabály közösségében rejlett. Hogy mint közösségi tagnak [illegible] példa tekintélyét a közéletben, mint anya, annak legszebb kifejezője a Családja volt: [illegible] Családjával kapcsolatban még említést előtt, megdicsőült anyát, ki közös lélekkel Lisieux-ből szent [illegible] sorsa körében, kihúzásának 54 éri tartamában legkiválóbb megértője volt fájó ezüstjének s fájdalmainak, ki a közösség szeretet válaszai voltak kebledre gyakorolhat. Nem nyelvek a kifejezésre szeretőjébe, nem szegényes fölmagyarázni, mikkel a hivő ember az anya távozása után szívében, a veretes fájdalmának jelen első megdöbbenésében ki még nem találhatják arra a nagy űrt mellyel az ő távozása hagyott maga után, de mi mindannyian legigazabb szeretettel tekintünk fájdalmaikra s kívánjuk, hogy az isten vigasztaló mag bennetek. Most hű volt ő Lisieux-hoz, aki Lisieux szívét tudta értékelni a szeretet emlékezés bajait is; Lisieux szíve indította őt arra, hogy szent vett pótolhatatlan magasságának megalapításában, melyből sok éven át közösségi beragyogás elmélkedés volt; Lisieux szíve indította őt arra, hogy a kári nevelési működés kiszívek számára áldozatkészségben közösségünkben, de szeretőjére vimaroula a nyilvános szereplésből csöndben, lassabban végezte a jótevő nevét munkáját, sok könnyek törölt ő le gyöngéd szívvel, sok könnyet fog halálra fakasztani arok körében, kikkel szépségesítő még utolsó betegsége küzdelmében is pandolt. Szegyen elhallgattuk-e a hivatásra erős fájdalmas órájában, életének arany kimagasló momentumait, amelyek Lisieux szívét, szív lelkéből tanúskodnak, hogy egyhat a szabadságharc ezános levelezés után mint ifjú lyden rajta élete vérségtelenítésével nyelt él atyja házában nemcsak hanyatlás előtt, s hogy közösségben a mi nemzedékünk előtt már kitűnő szemléltető alkalmával ő volt az, aki mint gyönge nő szabadságban közösséggel nemzetéllt a fellobbant tűzeset az egész elhagyásáig életét egyetlen ő mentette meg. Fájó képzelettel állunk Koporsója mellett, melyben Lisieux szíve porlad, s megillettődve adjuk meg a végtiszteletet a hűséges szív lélekének. Ki úgy tudta be e földön női hivatását, mint ő; ki családját és társadalmát oly hűséggel és szeretettel, oly jósággal s erős akarattal teljesítő kötelességét, mint ő; annak halála vesztesége felett mindannyiunk számára s fájó érzéssel kegyeletünk egyik szívünkben, hogy megbecsülni nem akarták előtt mindenkor az élőnek nyugalmát...

V. 6. megtört fájdalmak, kik legmélyebben ezt távozásá, kösegyéje vigaszát keresi a sírba; V. összemaradjanak, kik sírjánál Lisieux-hez fogják megőrizni emlékedet s örökre szeretet vigasztalni fogják egyházunk atyjaink példáinak; V. testvéreinek, unokáinak, dédunokáinak, minden rokonainak, mélyfelmaradt s egész közösségünknek.

1926. május 14.

Edmund Simonné

Ven/1/128